

En julekrybbe med Corona-virus-stjerner. Hvad er nu det? En slags blasfemi?

Det var ikke den rene idyl den nat i Betlehem? Ingen ville huse det unge par. En krybbe er til dyrenes foder. Stalden var mørk, kold og sikkert møgbeskidt. Sådan kom Gud til os, ikke i idyl, men i elendighed. At tænde lys gør en forskel – når det er mørkt. At sprede kærlighed og godhed gør en forskel – der, hvor hadet og det onde hersker.

Midt i julehyggen og juleglæden skal vi ikke idyllisere for meget. Gud tændte – og tænder – lys i mørket, fordi mørket findes. Gud spreder sit ord og sin kærlighed, fordi det modsatte er en realitet. Fordi der er brug for Hans ord som en modsigelse.

Virus-stjernerne over stalden forstyrrer idyllen. Det skal de! Coronaen har forstyrret hele verden i 2020. Det kan vi ikke bare retouchere væk. De mærkelige stjerner er et billede på, at ikke kun stalden, men også vores daglige liv, er fyldt med mørke og elendighed. Men det er i dén (ikke altid idylliske) virkelighed, at Gud kommer til os. Som et medmenneske, akkurat som julenat.

Selv i det tætteste mørke vrimler det med små lys, der kan sprede mørket. Hvis vi tør åbne øjnene for det og tage imod. Selv i den største elendighed vrimler det med kærlighed og venlighed fra vores medmennesker – hvis vi tør åbne sindet for det og tage imod. Det er i den

største følelse af Gudsforladthed, at Gud er os nærmest. Det er juleevangeliet: Glæden er født! Og den fødes i os, når vi tør åbne hjertet for det, tro og tage imod.

Det vigtigste i livet kan ikke ses, måles, læres. Det gælder tro, håb, kærlighed, venskab. Det skal ses med hjertet og troen. Det skal ikke forstås, det skal leves – på trods af det, der kan ses og måles.

2020 har været et anderledes og udfordrende år – også at være kirke i. På den ene side skal vi være med til at værne om de svageste og derfor overholde alle Corona-restriktioner. På den anden side er kirken og gudstjenesten et helle. Et helligt sted, hvor man en stund kan lægge det svære fra sig, blive ladet op, få nyt livsmod. Guds kærlighed til os i Kristus visker vores tavle ren. Fra kirken sendes vi ud i verden med lys og velsignelse. Med alle Guds gaver, der vokser forunderligt omvendt proportionalt: Jo mere vi deler dem med andre, jo mere vokser de i os selv.

Jeg siger tusind tak for samarbejde og fællesskab i et udfordrende år. I har gjort det fantastisk! Jeg går ubekymret ind i det nye år – selvom vi stadig er udfordret. Jeg er imponeret over jeres fleksibilitet, handlekraft og tålmodighed. I har balanceret flot på den hårfine balance mellem at fastholde den rummelige, åbne kirke og samtidig lukke ned, reducere, tilpasse. Corona er både en virus og en smuk stjerneform. Kirken er både et helligt sted og en potentiel smittekilde, hvor mange samles på kryds og tværs. Jeg er taknemmelig over, at I er jordnære nok til at tage ansvarligt hånd om det sidste, og stærke nok i tro og ånd til at fastholde det første.

Tak for møder, samtaler, samvirke til alle jer, der er ”gamle i gårde”. Til alle jer nye menighedsrådsmedlemmer: Jeg glæder mig til at hilse på jer, til samarbejdet og samvirket.

Jeg vil bede jer viderebringe min hilsen og min ros til jeres ansatte. Også de har været i frontlinjen og har gjort en imponerende indsats for at få alt til at gå op og tilpasse alt til skiftende retningslinjer. Det er mit indtryk, at langt de fleste har gjort det umådeligt flot og ansvarligt og med godt humør. De fortjener en særlig anerkendelse.

Med de varmeste ønsker om en glædelig og velsignet jul og et godt nyt år til jer alle!

Trille Brink Westergaard